

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 1 czerwca 2012 r.

Poz. 1959

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 897/11 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 22 lutego 2012 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie

Sędzia WSA Alicja Palus – spr.
Sędzia WSA Ireneusz Dukiel
Sędzia NSA Halina Kremis
asystent sędziego Malwina Jaworska

Protokolant

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 22 lutego 2012 r.

sprawy ze skargi Łukasza Grelewicza

na uchwałę Rady Gminy Wisznia Mała

z dnia 28 kwietnia 2009 r. nr V/XXXVII/210/10

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w obrębie Ozorowice, gmina Wisznia Mała

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;**
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu;**
- III. zasądza od Gminy Wisznia Mała na rzecz skarżącego kwotę 300 zł (słownie: trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego**

Uzasadnienie

Łukasz Gralewicz, działając na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o Samorządzie gminnym w zw. z uchwałą rady Gminy Wisznia Mała nr VI/XII/109/11 z dnia 26 października 2011 r., która nie uwzględniła wezwania do usunięcia naruszenia prawa, złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Gminy Wisznia Mała z dnia 28 kwietnia 2010 r. (nr V/XXXVII/210/10) w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego w obrębie Ozorowice wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Motywuując zasadność złożonej skargi Łukasz Gralewicz wskazał, że kwestionowana uchwała narusza art. 20 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) poprzez nierozstrzygnięcie przez Radę Gminy o sposobie rozpatrzenia uwag złożonych do projektu planu. Skarżący wskazał przy tym, że kwestionowana uchwała została podjęta w dniu 28 kwietnia 2010 r. na sesji Rady Gminy Wisznia Mała w taki sposób jak przedstawiono to w protokole nr V/XXXVII/10, w którym wskazano: „Zbigniew Gałuszka poinformował, że na północy wsi Ozorowice planuje się osiedle mieszkaniowe na

działkach 30. arowych. Tam, gdzie wydano warunki zabudowy to ten plan też je podtrzymuje. Przewidziano lokalizację przedszkola. Istniejącą fermę drobiu zaproponowano do otoczenia lasem, żeby zniwelować jej szkodliwość i zapewnić strefę ochronną. Przewodniczący odczytał nazwę uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w obrębie 10 Ozorowice. Uchwała została przyjęta 11 (jedenastoma) głosami „za” przy jednym głosie wstrzymującym się i otrzymała nr V/XXXVII/210/10. Jest załącznikiem nr 11 do protokołu z obrad Rady Gminy.”

Zdaniem skarżącego cytowany zapis jednoznacznie stwierdza, iż Rada Gminy nie podjęła żadnej dyskusji na temat rozpatrzenia uwag złożonych do projektów oraz nie przeprowadziła głosowania nad przyjęciem sposobu rozpatrzenia uwag przez Wójta Gminy Wisznia Mała. Powyższe zaniedbanie stanowi – w ocenie Łukasza Grelewicza – rażące naruszenie prawa skutkujące koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w zakresie trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Dalej Łukasz Grelewicz wyjaśnił, że powyższy zarzut podniesiony został w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, jednakże uchwałą Rady Gminy Wisznia Mała z dnia 26 października 2011 r. nie został on uwzględniony. Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie organ stanowiący gminy wskazał, że „Zgodnie z art. 17 pkt 14 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz 717. ze zm.) przedstawiono Radzie Gminy „projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag, o których mowa w pkt 11. W celu sprawnego przeprowadzenia sesji Rady Gminy członkowie Rady zebraли się na posiedzeniu roboczym w dniu 15 kwietnia 2010 r. i korzystając z obecności autora planu, zapoznali się szczegółowo z każdą uwagą. Na sesji Rady Gminy w dniu 28 kwietnia 2010 r. nie było już żadnych pytań na temat złożonych uwag. Nie można stwierdzić, że Radni głosowali nad planem z załącznikami, nie mając świadomości jej zawartości”.

Skarżący nie zgodził się z powyższym stanowiskiem, wywodząc, że zapoznanie się z uwagami i dyskusja nad nimi nie może odbywać się w inny sposób, niż w trakcie sesji Rady Gminy np. poprzez posiedzenie robocze bez podjęcia stosownych uchwał nad sposobem ich rozpatrzenia. Jednocześnie skarżący nadmienił, że jego interes prawny do zaskarżenia powyższej uchwały jest związany z nieuwzględnieniem uwag dotyczących działki 366/1 obręb Ozorowice, której jest właścicielem.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Wisznia Mała wniosła o jej oddalenie, wywodząc, że analiza działań w trakcie uchwalania planu nie wskazuje na błędy gminy, a tym samym brak jest podstaw do uznania, że, w realiach niniejszej sprawy naruszony został art. 20 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W tym kontekście organ wyjaśnił, że do Wójta Gminy Wisznia Mała, po wyłożeniu projektu planu do wglądu publicznego wpłynęło łącznie 8 uwag. Wójt, korzystając ze współpracy z zespołem projektowym, członkami Gminnej Komisji Architektoniczno-Urbanistycznej i przygotowanymi zawodowo pracownikami urzędu rozważył wszystkie uwagi i postanowił uwzględnić 2 z nich. Wszyscy mieszkańcy i zainteresowani właściciele mogli zapoznać się z rezultatem rozpatrywania uwag do projektu planu upublicznionych na stronie internetowej gminy oraz na tablicach ogłoszeń. Zgodnie natomiast z art. 17 pkt 14 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przedstawiono Radzie Gminy „projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag, o których mowa w pkt 11”. W celu sprawnego przeprowadzenia sesji Rady Gminy członkowie Rady zebraли się na posiedzeniu roboczym w dniu 15 kwietnia 2010 r. i korzystając z obecności autora planu, zapoznali się szczegółowo z każdą uwagą. Na sesji Rady Gminy w dniu 28 kwietnia 2010 r. nie było już pytań na temat złożonych uwag.

Zdaniem organu, nie można w realiach niniejszej sprawy stwierdzić, że radni głosowali nad planem wraz z załącznikami nie mając świadomości jej zawartości, a przeprowadzona procedura, zgodna z art. 17 pkt 14 cyt. ustawy, stosowana była powszechnie od wejścia w życie ustawy w 2003 r. i nie była kwestionowana przez organ nadzoru. Także trybu uchwalania niniejszego planu nie kwestionował Wojewoda Dolnośląski. Organ wskazał przy tym, że oczywistym jest, że gdyby w 2010 r. była powszechnie stosowana praktyka podejmowania uchwał w sprawie każdej z uwag nieuwzględnionych przez Wójta odrębnie, Rada Gminy Wisznia Mała podjęłaby takie uchwały. Wyjaśnił także, że Radni podzielili stanowisko Wójta wobec wniesionych uwag, co też oznacza, że nie można domniemywać, że inny sposób procedowania zmieniłby rozstrzygnięcie Rady i wprowadziłby odmienne od przyjętych ustalenia planu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu skarżącego przeprowadzania dyskusji na zebraniach roboczych, organ gminy wskazał, że efektem zapoznania się z wszystkimi uwagami na roboczym spotkaniu w dniu 15 kwietnia 2010 r., było wyrażenie przez radnych swojej decyzji w głosowaniu na sesji nad zaskarżoną uchwałą.

Na rozprawie, wyznaczonej na dzień 22 lutego 2012 r. strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności

administracji publicznej oraz rozstrzygnięcie sporów kompetencyjnych i o właściwość między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 przywołanego aktu). W myśl art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) – zwanej dalej u.p.p.s.a. - zakres kontroli administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (pkt 5) oraz akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej.

Przedmiotem kontroli tutejszego Sądu jest uchwała Rady Gminy Wisznia Mała z dnia 28 kwietnia 2010 r. (nr V/XXXVII/210/10) w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w obrębie Ozorowice, podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm. – dalej u.s.g.), art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm. – u.p.z.p).

Dla rozstrzygnięcia sprawy istotne jest, że skarga złożona została na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, co też oznacza, że obowiązkiem Sądu było zbadanie czy wniesiona skarga spełnia wymogi formalne i czy podlega rozpoznaniu przez sąd administracyjny. Nie budzi wątpliwości to, że sprawa, w której zaskarżona uchwała została podjęta – uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – zaliczana jest do spraw z zakresu administracji publicznej. Z przedstawionych Sądowi akt stwierdzić również można, że spełniony został warunek uprzedniego wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego.

W dalszej kolejności Sąd zobligowany był do rozważenia kwestii naruszenia zaskarżoną uchwałą interesu prawnego strony skarżącej, która to wywodzi go z faktu bycia właścicielem działki nr 366/1 obręb Ozorowice - oznaczonej symbolem RM/3 – tereny zabudowy zagrodowej oraz nieuwzględnienia uwagi, postulującej skreślenie zapisu odnoszącego się do podziału terenu RM/3 na działki o minimalnej powierzchni 30 000 m².

W tym kontekście wskazać należy, że zgodnie z art. 101 ust. 1 u.s.g. skargę na uchwałę lub zarządzenie podjęte przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa – wnieść każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone daną uchwałą lub zarządzeniem. Dla skuteczności więc skargi z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym konieczne jest wykazanie naruszenia przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego już w momencie podjęcia uchwały negatywnie na sytuację skarżącego. W judykaturze przyjmuje się, że każda regulacja zawarta w planie miejscowym wprowadzająca zakaz określonego wykorzystania nieruchomości, do której przysługuje tytuł prawny w postaci prawa własności lub prowadząca w inny sposób do ograniczenia możliwości korzystania z niej, której właściciel musi się wbrew własnej woli podporządkować prowadzi do naruszenia prawa własności, chronionego konstytucyjnie oraz przez art. 140 KC (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 kwietnia 2008 r., sygn. akt II OSK 17/08, Lex nr 470949).

W niniejszej sprawie niewątpliwie takie zapisy w odniesieniu do nieruchomości skarżącego kwestionowany miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zawiera, gdyż w § 10 pkt 7 ustala minimalną powierzchnię nowo wydzielonych działek w zabudowie oznaczonej symbolem RM/3 na 30.000 m². Tym samym – w ocenie Sądu – wykazane zostało, że zapisy kwestionowanego planu istotnie naruszają prawem chroniony interes skarżącego.

pozytywne ustalenie powyższych kwestii otwiera drogę do kontroli legalności zaskarżonej uchwały w jej całości i oceny czy nie zostały naruszone przepisy dotyczące zasad i procedury uchwalania planu miejscowego oraz czy gmina nie przekroczyła tzw. zasad władztwa planistycznego. W wyroku z dnia 16 listopada 2009 r. (sygn. akt II OSK 1249/09) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że całościowa kontrola miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinna odbywać się w zakresie w jakim jest to możliwe dla aktów prawa powszechnie obowiązującego (prawa miejscowego). W przywołanym wyroku NSA wypowiedział tezę, że odróżnić należy te wszystkie wymogi planu, które odnoszone są do ogółu adresatów planu, od tych które wpływają na sytuację prawną konkretnej nieruchomości. Wymogi odnoszące się do ogółu adresatów (np. tryb sporządzenia planu) podlegają kontroli sądu administracyjnego w całości, a nie tylko w odniesieniu do nieruchomości skarżącego, ale już kontrola ewentualnego nadużycia uprawnień gminy do decydowania o sposobie przeznaczenia terenów (art. 4 ust. 1) doktrynalnie zwanych władztwem planistycznym, następuje do każdej z nieruchomości z osobna wymagając skargi jej właściciela (użytkownika wieczystego). W rezultacie obowiązek uwzględniania skargi na uchwałę organu gminy z zakresu administracji publicznej powstaje wówczas kiedy naruszenie interesu prawnego związane jest z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego.

Dokonując oceny zgodności z prawem zaskarżonej uchwały zasadnym jest więc odniesienie się do tych ustaleń planu, których wadliwość przesądziła o konieczności stwierdzenia nieważności całej uchwały. Wskazać

zatem należy, że zgodnie z przepisem art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Powyższa regulacja normatywna stanowi więc wyraz samodzielności władztwa planistycznego gminy, a zatem statuuje, że to rada gminy jest organem ustawowo odpowiedzialnym za uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wskazać przy tym jednak należy, iż rada gmina w zakresie posiadanej samodzielności winna przestrzegać określonych w powyższej ustawie zasad planowania oraz określonej ustawą procedury planistycznej. Jak bowiem wyjaśnił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 marca 2008 r. (sygn. akt IISA/Kr 31/08), podzielonym przez tutejszy Sąd – „ustalenia planu miejscowego, mimo, że odnoszą się do abstrakcyjnego adresata, regulują status prawny konkretnych nieruchomości położonych na obszarze planu. Skutki prawne uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są znaczące zarówno dla gminy, jak i właścicieli nieruchomości i inwestorów”.

Mając zatem na względzie potrzebę zapewnienia zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wprowadził w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. sankcje związane z naruszeniem zasad, istotnym naruszeniem trybu sporządzania studium lub planu miejscowego, a także naruszeniem właściwości organów w tym zakresie. Zgodnie bowiem z powyższą regulacją normatywną naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Niniejszy przepis ustanowił więc dwie podstawowe przesłanki zgodności z przepisami prawa uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego: – po pierwsze, przesłankę materialnoprawną, a mianowicie uwzględnienie zasad sporządzania planu miejscowego, a po drugie – przesłankę formalnoprawną – tj. zachowanie procedury sporządzenia planu i właściwości organu.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 u.p. z. p. „plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały”. W orzecznictwie jak i piśmiennictwie przyjmuje się, że rozpatrzenie uwag stanowi czynność odrębną od uchwalania planu i poprzedzającą jego uchwalenie, aby możliwe było ewentualne ich uwzględnienie w projekcie planu. Uwagi powinny zostać poddane indywidualnym głosowaniom i na tej podstawie powinna zostać stworzona lista uwag uwzględnionych przez radę, które burmistrz powinien uwzględnić w planie oraz uwag nieuwzględnionych. Akt zawierający rozstrzygnięcie w sprawie uwag może stanowić załącznik do uchwały w sprawie planu. O rozstrzygnięciu uwag mówić można tylko w razie merytorycznego uzasadnienia ich przyjęcia lub odmowy uwzględnienia, które uzupełnione jest aktem głosowania (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 2010 r., sygn. akt II OSK 469/10, Lex nr 597621; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 2010 r., sygn. akt II OSK 589/10, Lex 597713, wyrok naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 2010 r., sygn. akt II OSK 466/10, lex 597616; Z. Niewiadomski (red.), Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, Warszawa 2006, s. 190–191). Zobligowanie więc rady gminy do rozstrzygnięcia uwag o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu ma na celu ocenę ich zasadności, w formie głosowania, efektem czego będzie ich uwzględnienie lub odrzucenie.

Z akt rozpoznawanej sprawy wynika, że przed uchwaleniem niniejszego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada Gminy Wisznia Mała nie odniosła się do zgłoszonych przez skarżącego uwag odnośnie warunku podziału terenu oznaczonego RM/3 na działki o minimalnych powierzchniach 30.000 m². Jakkolwiek w zawiadomieniu z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego Wójt Gminy Wisznia Mała poinformował, że nieuwzględnione, na etapie prac nad projektem, uwagi zostaną przedłożone Radzie Gminy Wisznia Mała do rozpatrzenia, to jednak z dołączonego do akt sprawy protokołu obrad sesji Rady Gminy Wisznia Mała z dnia 28 kwietnia 2010 r., nie wynika, aby organ stanowiący gminy oceniał zasadność złożonych uwag i przeprowadził względem nich głosowanie. Faktu zaniechania przeprowadzenia głosowania nad złożonymi uchwałami nie kwestionował także organ, a wywodził on jedynie, że w dniu 15 kwietnia 2010 r., członkowie Rady Gminy, korzystając z obecności autora planu, „zapoznali się szczegółowo z każdą uwagą”. Samo jednak zapoznanie się z treścią złożonych uwag nie wypełnia obowiązku rozstrzygnięcia uwag, przez które należy pojmować – jak już powyżej wspomniano – merytoryczne uzasadnienie ich przyjęcia lub odmowy uwzględnienia, uzupełnione aktem głosowania. Ponadto nie można zaaprobować twierdzeń organu, że efektem zapoznania się na spotkaniu roboczym z uwagami do projektu było głosowanie nad uchwałą w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w obrębie Osorowice, gmina Wisznia Mała. Wskazać bowiem należy, że w żadnej mierze głosowania nad uwagami do projektu nie można utoż-

samiać z głosowaniem nad uchwałą. Rozpatrzenie uwag stanowi bowiem czynność odrębną od uchwalenia planu i poprzedzającą jego uchwalenie. O ile bowiem nieuwzględnienie uwag nie będzie powodować od strony formalnej jakichkolwiek problemów i może bezpośrednio poprzedzać uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o tyle poparcie przez radę stanowiska sformułowanego w uwadze może rodzić pewne komplikacje. Uwzględnienie uwagi może bowiem prowadzić do zmian w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Te zaś mogą się stać przyczyną powtórzenia niektórych czynności przewidzianych w art. 17 u.p.z.p., chociażby wyłożenia zmodyfikowanego projektu do publicznego wglądu po uprzednim ogłoszeniu zgodnie z pkt 10 tego artykułu” (por. T. Bąkowski, Komentarz do art. 20 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dostępny Lexie).

Zaniechanie zatem podjęcia przez Radę Gminy Wisznia Mała rozstrzygnięcia co do sposobu rozpatrzenia uwag stanowi istotne naruszenie art. 20 ust. 1 u.p.z.p i w konsekwencji prowadzi do wadliwości uchwały w sprawie studium. Stanowi bowiem istotne naruszenie trybu sporządzania planu, skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Mając zatem powyższe na uwadze i kierując się dyspozycją art. 147 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd orzekł jak w pkt. I sentencji. Klauzula zawarta w pkt. II wyroku wynika z obowiązku zastosowania przez Sąd przy orzekaniu o uwzględnieniu skargi przepisu art. 152 wskazanej powyżej ustawy, a orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnione jest treścią przepisu art. 200 tej samej regulacji, z którego wynika, że w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt lub podjął zaskarżoną czynność albo dopuścił się bezczynności, zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Za tak określone koszty Sąd uznał kwotę wpisu uiszczonego od skargi.